

nr. 2, er antaget, at der til sådanne anlæg ikke kræves tilladelse fra vedkommende fredningsnævn.

Den foreslåede ordning tilsigter ikke nogen ændring af bestemmelsen i § 54, stk. 3, hvorefter det, for så vidt angår ikke-statsjede arealer, er henlagt til fredningsnævnet at påse, at strandbredder ikke afspærres.

Til nr. 11 (§ 47, stk. 1, nr. 2).

Forslaget indebærer en ophævelse af bestemmelsen i § 47, stk. 1, nr. 2, om byggelinjen ved visse veje.

Baggrunden for denne regel er hensynet til en beskyttelse af udsigten fra veje, og denne byggelinje adskiller sig derved fra naturfredningslovens øvrige bygge- og beskyttelseslinjer, som varetager en beskyttelse af bestemte landskabslementer el. lign. som strande (§ 46), skove (§ 47, stk. 1, nr. 1), vandløb og søer (§ 47 a) og jordfaste fortidsminder (§ 53). Hertil kommer, at reglen i § 47, stk. 1, nr. 2, efter at det ved den i 1972 gennemførte ændring i naturfredningslovens § 1 var blevet fastslået, at lovens formål også var at bidrage til, „at det menneskelige miljø ikke forringes gennem forurening“, tillige har været administreret med et støjforureningsbekæmpende sigte. Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt, at naturfredningsmyndighederne, og herunder især, som det er tilfældet, fredningsnævnene og overfredningsnævnet, varetager en administration af denne art, som naturligt hører hjemme hos de myndigheder, der varetager administrationen af bebyggelsesreguleringen og miljøbeskyttelsen, jfr. herved også s. 37 i rapporten af 30. oktober 1973 fra dobbeltadministrationsudvalget. Hertil kommer, at ministeriet for offentlige arbejder har besluttet at nedsætte et vejstøjudvalg, som bl. a. skal fremkomme med forslag til eventuelle ændringer af gældende lovgivning også uden for dette ministeriums område. Der vil således gennem dette udvalgs arbejde blive tilvejebragt et grundlag for en ophævelse af reglen i § 47, stk. 1, således, at det heri indgår, at også de landskabelige hensyn fremtidigt kan tilgodeses. Da dette antagelig vil ske i løbet af kortere tid, foreslås reglen ophævet, idet der dog samtidig — da tidspunktet herfor ikke allerede nu nøjagtigt kan fastsættes — stilles forslag om, at ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes af ministeren, jfr. § 2, stk. 2.

Til nr. 12 (§ 47 a, stk. 1, nr. 5).

Anlæggelse af dambrug vil normalt indebære terrænregulering, der medfører, at fredningsnævnets tilladelse skal indhentes efter § 47 a. Da dambrug ikke kan etableres uden tilladelse fra fredningsplan-

udvalget, og da udvalget, som i nødvendigt omfang inddrager naturfredningsrådet, Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark og Danmarks Sportsfiskerforbund i behandlingen, sidder inde med den fredningsmæssige sagkundskab, skønnes det ikke nødvendigt, at sager af denne art tillige forelægges fredningsnævnet. Den foreslåede bestemmelse vil således medføre en administrativ forenkling.

Til nr. 13 og 14 (§ 57, stk. 2, a) og b) og stk. 4).

Ændringerne tilsigter en forenkling og afklaring af de nuværende bestemmelser og deres rækkevidde. Efter den gældende § 57, stk. 2, a) omfatter § 57 ikke reklamer og propagandaskilte, der opsættes på eller ud til gader, veje og pladser i byer og bymæssige bebyggelser. Dette efterlader tvivl om, hvorvidt reklamer, der er placeret andetsteds i byer og bymæssig bebyggelse, er undergivet fredningsmyndighedernes insigt, jfr. også den gældende lovs § 57, stk. 4.

Ved ændringen fastslås, at § 57 ikke gælder i byer og bymæssige bebyggelser. Spørgsmål om reklamer her bliver således et rent kommunalt anliggende. I hvilket omfang reklamer inden for byer og bymæssige bebyggelser herefter kan reguleres, vil bero på bygelovgivningen, jfr. bygeloven (lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972, § 43 stk. 1, b. og stk. 3). I forslag til lov om kommuneplanlægning (nr. 168 af 9. maj 1974) som vil blive genfremsat i indeværende folketingsår, foreslås bygelovens bestemmelser om reklamer overført til kommuneplanlægningsloven.

Efter de nugældende regler i § 57, stk. 2, b) kan man vedrørende en næringsdrift eller virksomhed frit reklamere, når reklamen er anbragt i umiddelbar tilknytning til næringsdriften eller virksomheden. Dette har gennem de senere år givet anledning til en meget omfattende anvendelse af reklamer på det åbne land, og der har i den forbindelse rejst sig spørgsmål om, i hvilket omfang reklamer falder ind under undtagelsesbestemmelsen. Hertil kommer, at fredningsnævnet efter de gældende regler kan forbyde denne reklamer, når den virker dominerende i landskabet eller er synlig over store afstande. Dette indebærer således, at principielt lovlige reklamer under de nævnte betingelser kan forlanges fjernet uden erstatning til ejeren.

De foreliggende forslag til ændringer i § 57, stk. 2, b) og stk. 4 tilsigter foruden at skabe mulighed for en vis standardisering og dermed begrænsning af denne reklamer, at opnå at virksomhederne på forhånd, dvs. før investeringen i en reklame er foretaget, kan afgøre, om den pågældende reklame vil være lovlig eller ej.